

המערכת

היה זה מן צינור אדיר שדרכו פעפעה וחלחלה
ההבטחה האלוקית "השירה הזאת" אשר היא
לעד בבני ישראל על הנבואה הברורה של איש
האלוקים בדורנו – פרזות תשב ירושלים

פרזות תשב ירושלים

לעלות על המטוס בחזרה לאה"ק עם שמחה ובטחון וחיוך
ויד מונפת ואולי אף ליד כבש המטוס לפזם – פרזות תשב
ירושלים.

והשמחה הרצינית הזאת אגב רחוקה אלפי שנות אור
מזיחות הדעת שעדיין מסתוללת בקרב "אליטות" התרבות
והתקשורת בישראל האומרים אכול ושתה כי מחר וכו';
אשר גם כשמסביב הכל בוער יחפשו רק לחטוף עוד כמה
בדיחות תפלות וזנבות של הנאה בהמית. זאת לא שמחה ולא
אופטימיות זה דכאון קודר ואפור במעטפת תרסיס צבעוני
(מהסוג שנורה בשמחת בית-השואבה ללא הפסקה...) הפועל
כסם-משכח (כן עם חיי"ת בסוף) כדי לשכוח מהמציאות
האמיתית. כך זה כאשר מלכתחילה הצהירו שרוצים את
ירושלים כדי להיות בה "עם חופשי". אבל שם – התפללו
וחלמו ושרו על ירושלים האמיתית זו של "והביאנו לציון
עירך ברינה ולירושלים בית מקדשך בשמחת עולם – ושם
נעבדך".

וכל מי שהיה שם הרעש הזה לא יכול לצאת לו מהראש.
הוא יכול לשמוע אלף מהדורות חדשות עם דם ואש ותמרות
עשן; הוא יכול לקום לבקרים הכי סגיריים ואפורים
ובראש יהיה רק דבר אחד ויחיד – פרזות תשב ירושלים.

ואת השירה הזו עלינו לפרוט כעת למעשים בשטח
החדורים ברוח אותה ניגון-הבטחה-נבואה. לומר שהעם
מחכה לנו תהיה מילה חיוורת וצנומה כדי לתאר את
הציפייה של עם שלם העומד "כאדם המתאוה לחיי נפשו".
ניגש איפוא לאותו אדם ניח לו על היד התפילין נקבע
בפתחו את המזוזה נדליק בביתו את אור השבת נחמם את
לבו ונרומם את רוחו עם מסר ברור המקופל במילות הנבואה
האלוקית אשר נשמעת מעל גג בית המקדש: עניים הגיע זמן
גאולתכם.

ככל שידרש נמשיך במבצעי הקודש לשמירה הגנה
והצלה נזהיר מפני הנסיגה ונכריז אשר "פקד פקדתי" והנה
זה – מראה באצבעו ואומר – מלך המשיח. זהו "ויעקב
הלך לדרכו" של שנת תשס"א

"והיה כל הנשאר בציון וירושלים קדוש יאמר לו..."

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ר ם גועש של אנשים מסביב פירמידות של ספסלים
ובתווך מערבולת שהולכת וסוחפת את כל הנקרא
בדרכה. נהמה של אלפי גרונות קול הולך ומהדהד
הולך וסוער – פרזות תשב ירושלים!

ומן השירה הזו היה אפשר לשאוב את כל מסת הכוחות
הנדרשת בתקופה הרת עולם זו. בשירה הייתה כזו עוצמה
שיכולה להעמיד את הרופס ביותר כסלע איתן. אי אפשר
היה לצאת אחר השירה הזאת כמו לפנייה.

כי לא האנשים שרו. היה זה מן צינור אדיר שדרכו
פעפעה וחלחלה ההבטחה האלוקית "השירה הזאת" אשר
היא לעד בבני ישראל על הנבואה הברורה של איש
האלוקים בדורנו – פרזות תשב ירושלים.

ולא שמישהו עצם עיניים ושכח מכל מה שקורה
בירושלים הגשמית הנמצאת אלפי מילים משם אך כל כך
קרובה ברוח. מישהו שכח? הרי זהו המקום ממנו נשמעו
בבירור ובפירוט כל נבואות הזעם מה יקרה אם וכאשר. וגם
כעת כאשר הווי ההזיות עוד חושבים שיבוא איזה "קעמפ"
או "פלאנטיישן" ויציל את המצב – כאן יודעים שאין על
מה לדבר ושום טובה לא תצמח מכל ההסכמים אשר על
ירושלים יפילו גורל. ועם כל זה אני מאמין – פרזות תשב
ירושלים.

הווי שם אלפים שהגיעו מארץ-הקודש וביניהם רבים
רבים מירושלים. והם ראו את הכדורים הנותבים ואת
בקבוקי-התבערה את הטנקים בגילה ואת האבנים על
הרכבים. אנשים חוו זאת על בשרם. ביניהם היה אפשר
לראות גם את התמים ההוא אשר רק לפני חצי שנה בפורים
נסע מירושלים למבצעים והמרצחים ירו קליע לגרוננו. והנה
גם הוא כאן קופץ ושר במלוא אותו גרון – פרזות תשב
ירושלים.

אך הכל ידעו בבירור שהוא מעל ומעבר לכל מה שאפשר
לתאר בעל-פה ובכתב ובלי שום צורך בהכרזה מוקדמת
ופירושים מיותרים זה היה כאילו כבר רואים זאת בעיניים
הגשמיות – פרזות תשב ירושלים.

וזה נתן את הכוח להתחיל כבר מעכשיו לשמוח. לחשוב
על ירושלים – ולשמוח. משהו שלא היה אפשרי באף מקום
אחר בעולם באותו יום. ולהיות מסוגלים ביום שלמחרת